

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 4 NOVEMBER 1906.

N^O 5

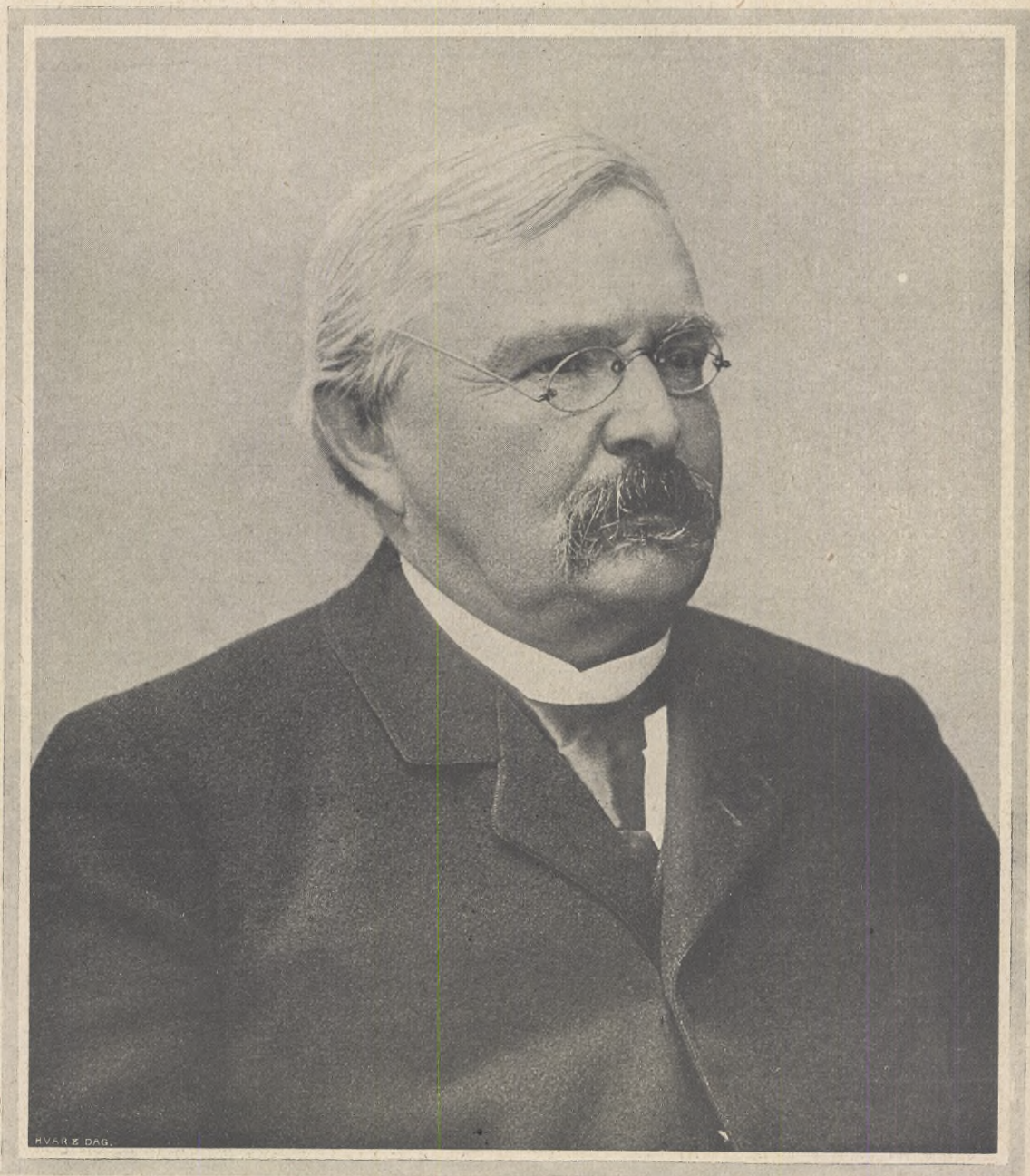

Foto Dahlgren, Upsala.

FRANS REINHOLD KJELLMAN.
PROFESSOR.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Sklm.—Öbg.

FRANS REINHOLD KJELLMAN

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

När vid midten af 1800-talet nya fält söktes för svensk verksamhetslust och företagsamhet, var det helt visst ett lyckligt val, som fästade en betydande del af de vetenskapliga intressena till de norra polarregionerna. Det visade sig nämligen inom kort, att Sverige skulle intaga icke blott en framskjuten utan äfven ledande ställning bland de där med geografiskt och naturhistorisk forskning sysslande nationerna, i det att svenskt arbete med framgång, ja med lysande resultat under flera decennier verkade på den redan i slutet af 1830-talet af den berömda zoologen Sven Lovéns expedition till Spetsbergen lagda grunden. I Otto Torell och Adolf Nordenskiöld hade verksamheten de ledande männen, och till dem och särskildt till den sistnämnde, hvars namn genom personligt deltagande var förbundet med ej mindre är tio expeditioner, slöto sig ett flertal forskare som följeslagare och medarbetare i skilda grenar af fysisk, geografisk och biologisk forskning.

Det är åt en af dessa forskare, en af de mest bemärkte och framstående, professor Frans Reinhold Kjellman, som vi i dag ägna uppmärksamhet, och vi äga därtill en särskild anledning. Professor Kjellman fyller nämligen den 4 november sextio år, och vi tro oss veta, att han då blir föremål för vacker hyllning af kolleger vid Uppsala universitet och inom den botaniska forskningen, åt hvilka bägge han skänkt sitt verksamma lifs bästa arbete och varmaste intressen.

Frans Kjellman är son af bruksägaren Johan Kjellman och Lovisa Creutzer och föddes den 4 nov. 1846 på Torsö i Skaraborgs län. Han är alltså egentligen västgöte till födelsen, men Torsön ligger som bekant i Väneren ej långt från Värmlandslänet, och om det nu var till följd af granskapet eller andra anledningar, men Kjellman blef åtminstone andlig värmlänning, ty han gjorde sina skolstudier i Arvika och Karlstad, och som student (1868) gick han i Värmlands nation i Uppsala. Här fäste han snart uppmärksamheten vid sig som framstående botanist, och sedan han efter aflagda prof år 1872 erhållit den akademiska lagern, följde inom kort hans utnämning till docent i botanik. Den afhandling, hvarmed han sålunda förvärfvade både doktorsgraden och docenturen, har titeln "Bidrag till kännedomen om Skandinaviens ectocarpeer och tilopterider", och vi funno alltså att han hade valt sitt specialfack inom algologien. Där har han också med förkärlek hållit till och verkat under de redan förflutna trettiofyra åren och skänkt den botaniska litteraturen ett stort antal skrifter och afhandlingar af algologiskt innehåll. Ur den rika samlingen må nämnas "Handbok i Skandinaviens hafsalgflora", "Norra Ishafvets algflora", "Japans laminariaceer", m. fl.

Men Frans Kjellman har naturligtvis ingalunda stått främmande för botanikens öfriga grenar. Såväl genom sin ställning vid universitetet och som akademisk lärare — som amanuens vid botaniska trädgården 1871—78, som docent och e. o. professor och som ordinarie professor sedan 1899 — som genom det deltagande i polarforskningen, vi här ofvan antyd, har det varit nödvändigt för honom att röra sig inom så godt som hela sin vetenskaps vidsträckt område, och det är lätt att finna, hur han gjort det med lif och lust, äfven om han tidt och ofta återgått till sin första ungdomskärlek, algerna. Sålunda har han i Nordenskiölds "Studier och forskningar" lämnat en intressant och värdefull skildring "Ur polarväxternas lif", och i Vegaexpeditionens vetenskapliga iakttagelser har han beskrifvit fanerogamfloran på Novaja Semlja, på S:t Lawrence-ön, vid Asiatiska Beringsundskusten och i Västeskimäernas land o. s. v. och därjämte lärt oss känna "Tschuktschernas hushållsväxter" m. m.

De sålunda nämnda afhandlingstitlarna angifva, att Frans Kjellman är en vidtberest man. Från studiefärderna i algologiskt syfte i Stockholms skärgård och Bohuslän fördes han ju också tidigt till polarregionerna, där han slutligen knöt sitt namn vid Vegas världsberömda färd. Redan samma år, han avslutat sina akademiska studier, eller 1872, kallades han att som botanist deltaga i Nordenskiölds sista expedition till Spetsbergen och var alltså med om en af de svåraste episoderna i vår polarforsknings historia: öfvervintringen i Mosselbay. Men strapatser och köld och samvaron med på knapp kost lefvande och af skörbjugg lidande norrmän kunde ej afskräcka honom från att fortsätta. Han hade fått smak för polarlivet men framför allt kärlek till snöns och isens och Ishafvets flora, och så blef han Nordenskiölds trogne följeslagare och närmaste man under Prövens färd 1875 till Novaja Semlja, Kariska hafvet och Jenissej samt med Vega 1878—80 på Nordostpassagen och rundt Asien

Professor Kjellmans namn tillhör alltså vår polarforsknings främste; det har burits på världsryktets vingar tillsammans med hans bortgångne och saknade väns, Adolf Nordenskiölds. Men ära och rykte, i vanlig världslik bemärkelse, intaga säkerligen de undanskjutna platserna i den nu 60-åriga Vegamannens tankar och minnen. För honom, den samvetsgranne, flitige forskaren, den anspråkslöse, vänsälle mannen, är det helt visst mer af vikt att vara förvissad om, att erkännandet och tacksamheten för hvad han verkat inom polarforskningen och botaniken äro allmänna bland de kvarlevande medarbetarne och kamraterna från den förra och hos kolleger och talrika lärjungar inom den senare.

Carl Forsstrand.

Till svensk ministerresident och generalkonsul i Buenos Ayres har utnämnts kaptenen i flottan *Olof Gyl-dén*. Han var som bekant chef för den undsättnings-expedition, som på statsverkets bekostnad i augusti 1903 med fartyget Frithiof afgick till Sydpolesregionerna för att uppsöka och bispringa den Nordenskiöldska Antarcticexpeditionen. Härunder anlöpte kapten Gyl-dén såväl på bortresan som hemfärden Buenos Ayres och kom i liflig beröring med såväl argentinska myndigheter som framstående privatmän inom vetenskapliga och affärs-kretsar.

Kapten Gyl-dén är son till den bortgångne berömda astronomen prof. Hugo Gyl-dén och föddes i Jena år 1867. Han har äfven deltagit i en af gradmätnings-expeditionerna till Spetsbergen, nämligen år 1901.

Kapten Gyl-dén är gift med en fransyska.

Efter porträtt. OLOF GYLDÉN
Vårt första sändebud i Argentina.

SVERIGES FÖRSTA LÄRLINGSHEM.

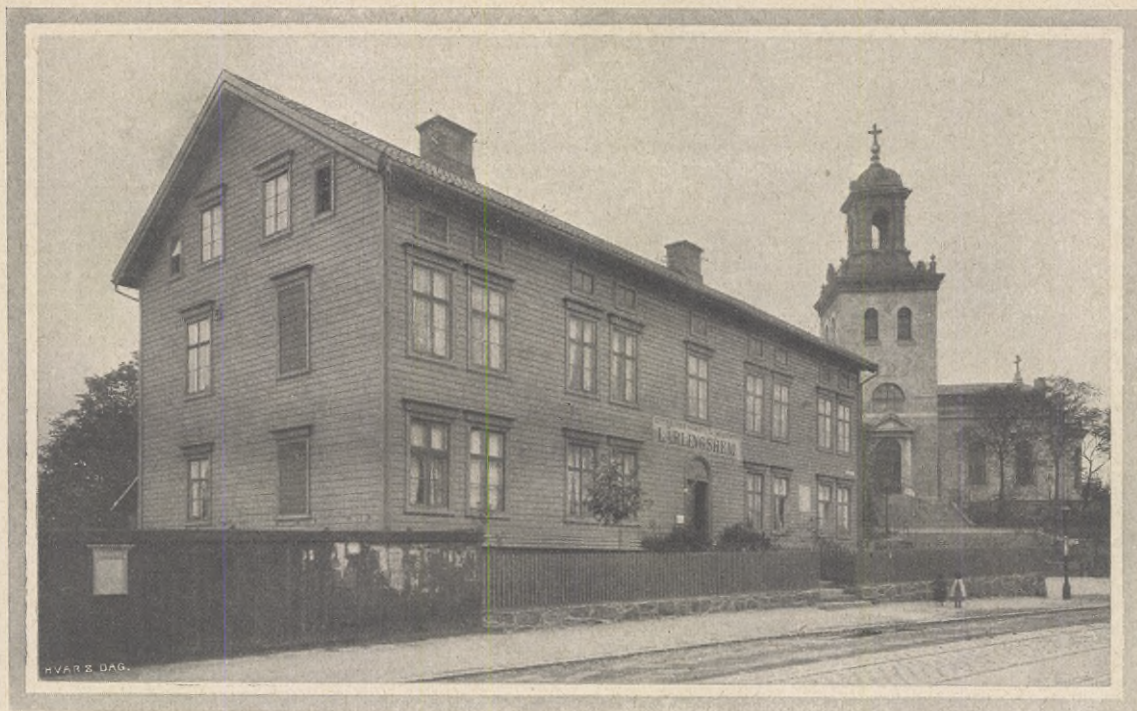

Foto. Larsson, Gbg.

GÖTEBORGS HANTVERKS- OCH INDUSTRIFÖRENINGENS LÄRLINGSHEM.

Kitché: Kev. A.-B. Bengt Stjernerparre Stilm.—Gbg.

När för ett par år sedan förslag väcktes i Göteborgs Handverks- och Industriförening om upprättande af ett lärlingshem i Göteborg, röntes denna tanke allmän tillslutning, och två personer — föreningens ordförande, byggmästare N. Vilén, och vice ordförande, fabrikör S. E. Olsson — erhöles i uppdrag att resa ned till Köpenhamn för att taga därvarande storartade anstalter i liknande syfte i betraktande samt göra sig underättade om ett och annat, som kunde bli af betydelse vid anordnandet af det projekterade hemmet i Göteborg. Sedan de hemkommit upptogs frågan ånyo i föreningen och en kommitté tillsattes med uppdrag att gå i författning om den behjertansvärda planens förverkligande.

Kommitén förhörde af Göteborgs stad ett större hus, beläget intill Karl Johans kyrka, och här ha vidtagits omfattande ändringsåtgärder för att få de olika lokalerna lämpliga för sitt nya ändamål. Och att allting gjorts i bästa mening hemtrefligt och

tilltalande, visa vidstående bilder. Anstaltens ändamål är att bereda ett godt hem för sådana lärlingar inom yrkena, som icke ha sitt föräldrahem i staden eller hvilas hem af ena eller andra orsaken anses sådant att det är förmånligare för de unga att lefva utanför dess ramar. För en låg afgift per vecka erhålla ynglingarna präktigt logis och vällagad mat, tvätt etc., hvarjämte de beredas tillfälle till gymnastik och lek, bad, läsning o. s. v. Här-

Foto Larsson, Gbg

LÄSRUMMET.

Kitché: Bengt Stjernerparre.

Foto. Larsson, Gbg.

MATSALEN.

Kitché: Bengt Ståfersparre.

igenom hoppas man kunna gifva dem ett verksamt skydd mot de dåliga inflytelser, för hvilka de eljest så lätt bli utsatta, och fostra dem till goda och dugliga medborgare.

Hemmet, som ledes och skötes af en föreståndarinna med nödig betjäning, har f. n. plats för ett 20-tal lärlingar, men möjlighet finnes till utvidgning i mån af behof.

Emellertid saknade man medel för hemmets drift — inventarier och öfrig utrustning har till största delen skänkts af föreningsmedlemmar och andra — och föreningen har därför firat sitt 40-årsjuleum med en fäst, hvars afkastning skulle bilda grundfonden för lärlingshemmets upprätthållande.

SKYTTERÖRELSEN VID LÄROVERKEN. De fem skyttar vid Luleå läroverk som i år åt läroverket eröfrat dr Arvid Kellgrens vandringpris med uppnådda 429 point. Pokalen stiftades 1901. Eröfrades första gången 1903 af Örebro Tekn elementarläroverk för 389 points, 1904 af Skara läroverk för 426 points och 1905 af Norra realläroverket i Stockholm för 418 points. A. Stjernberg (1), A. Meyerhöffer (2), P. Häggström (3), F. Mörberg (4), E. Nordquist (5).

EN 100-ÅRING.

Efter porträtt.

Kitché: Bengt Ståfersparre.

F. sjökaptanen Anders Johansson i Båstad fyllde den 17 d:s 100 år. Hans själsförmögenheter äro fortfarande goda, men synen är klen. Sekelmannen äger dock kraft att fortfarande kläda sig själf.

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF. Kliché: Bengt Sjöforsparre.
HOLGER DRACHMANN I STOCKHOLM.

Den danske skalden har i hufvudstaden varit föremål för den lifligaste hyllning och har för afsikt att i maj förnya bekantskapen med "Bellmans stad".

* * *
Ingeniör Valdemar Poulsen, den berömda uppfinnaren af den "stämbara" trådlösa telegrafien, låter i dessa dagar mycket tala om sig. Den märkliga uppfinningen,

Foto: Elfelt, Kphmn. Kliché: Bengt Sjöforsparre.
VALDEMAR POULSEN.

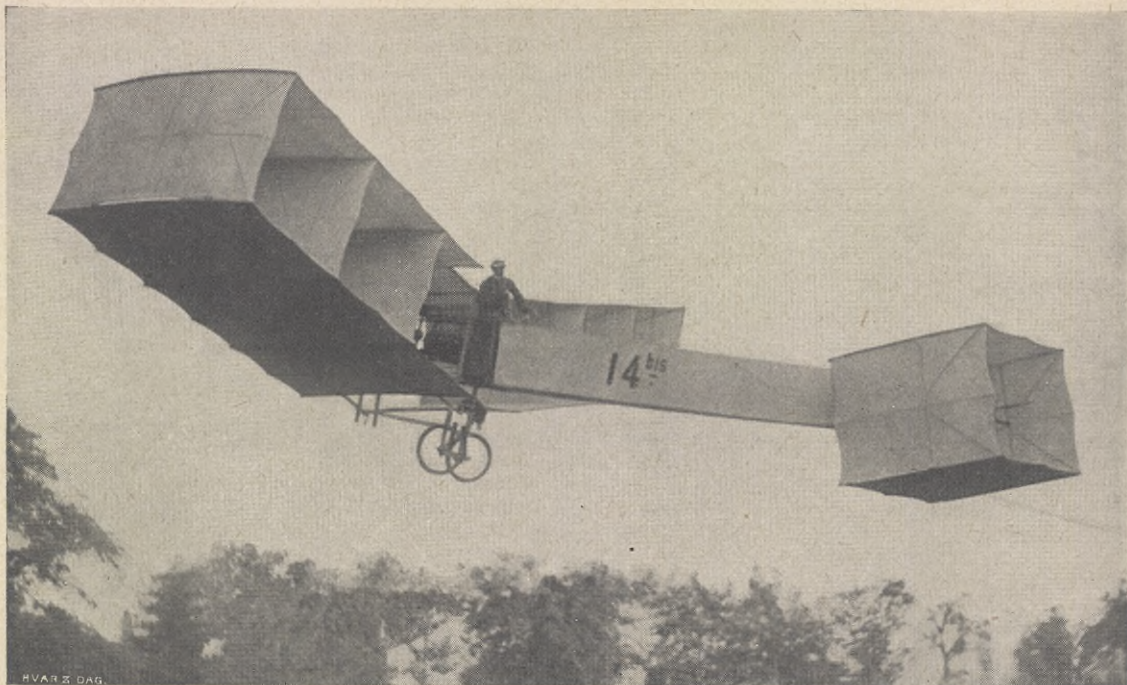
hvars praktiska betydelse är till fullo ådagalagd, distanserar afgjort Marconis system. Däremot har den en hård kamp att utstå med den tyska gnisttelegrafien, beroende på att denna redan i praktiken hunnit få ett ansenligt försprång. Det Poulsenska systemet är dock gifvet öfverlägset, och de mäktiga kapitalistintressena torde nog komma till insikt om, att de göra bäst att mötas i godo.

Efter fotograf.

PRESIDENTEN ROOSEVELT OMBORD Å AMERIKANSKA PANSARFARTYGET »MISSOURI». Det är första gången en Förenta staternas president varit ombord å ett slagskepp under pågående manöver. Under besöket affyrades åtta 12-tumsskott vid en hastighet af 10 knop mot ett mål på c:a 1½ kilometers afstånd. Skotten lossades på 3.00 minuter och voro samtliga prickar. Matroserna, som på vår helt nyligen tagna bild omgifva presidenten, utgöra den skickliga kanonservisen.

LUFTSEGLINGSPROBLEMET.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sklm—Gbg.

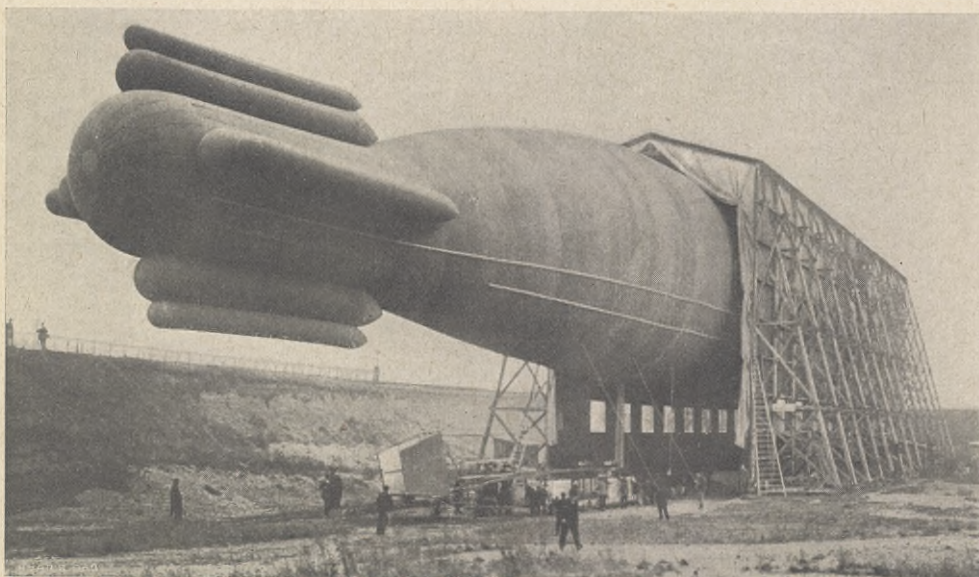
TYNGRE ÄN LUFTEN: SANTOS-DUMONT FLYGER I SIN NYA AËROPLAN »ROFFÅGELN» PÅ SPORTPLANEN BAGATELLE VID PARIS 70 METER DEN 23 OKTOBER. Maskinen väger 245 kilo.

Undret har skett; Santos-Dumont har flugit! Sjuttio meter, tre meter öfver marken, i hundra personers närvaro! — Inom luftseglingskonsten har under ett tiotal år förts ett hårdt krig mellan försvararne af systemen "lättare" (ballong) eller "tyngre än luften" (diverse typer). Striden har varit ganska ojämn, då

ju de "lättare" blott behöft peka på de redan existerande ballongerna; de tyngre ha mest rört sig på teoriens område; fågelsläktet och leksaksdrakarne äro ju ej fullt bindande bevis. I onsdags eftermiddag lyckades emellertid Santos i Boulognerskogen att likt en annan Phaëton få sin på jorden som tvåhjulig

vagn framrullande aëroplan att lämna terra firma, och vi ha antagligen blott att tacka en liten eldsvådunge i maskinen för att han ej som sin store föregångare hann komma solen alltför nära.

(Från vår korrespondent i Paris).

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfversparre.

LÄTTARE ÄN LUFTEN: HENRI DEUTSCH'S (Stiftaren af det bekanta stora priset för luftseglingskonst) NYA STYRBARA BALLONG SOM GJORDE SIN FÖRSTA UPPSTIGNING DEN 25 OKT. VID SARTRONVILLE NÄRA PARIS.

EN HÖSTSAGA.

FÖR HVAR 8 DAG AF GOSTA ADRIAN-NILSSON.

Regnet piskade rutan och därute for stormen genom gatorna och kring hörnen med famnen full af vissnade röda och gula löf från alléerna. Det tjöt i skorstenen som af tusen olycksaliga andar, och i ett tag hade det blifvit mörkt, så att han knappt kunde urskilja föremålen i rummet. Han gick fram till fönstret. Borta öfver hustaken hade molnen tätat i grått och kolblått, en kvinna ropade nere på gatan, och en skylt, som vinden fått tag i, gnisslade och jämrade sig — det var allt.

Då remnade plötsligt den södra horisonten, en grönbå flammande blytt fyllde rummet med sitt ljus, rymden skakade, fönsterrutorna skrällde — och mörkret slöt sig åter ikring honom.

Nere i våningen inunder slogs en dörr häftigt igen.

Han drog för gardinen och tände lampan. En gammal man med hvitt hår och med en ynglings händer.

Han kom ihåg, att det var just en sådan kväll som denna han första gången mötte henne.

Hon hade kommit på morgonen med snälltåget söderifrån och tagit in på det hotell där han då bodde, men han hade icke sett henne förrän vid table d'hôte, där hon kommit att sitta vid hans sida.

Han mindes att hon hade sagt:

— Hvilket rysligt oväder.

Det var hennes första ord.

De hade sedan en lång stund stått och betraktat himlen, den hade sett ut som ett jättenät af brinnande guldrådar, och långt borta hade de varsnat skenet från en eldsvåda.

De hade skilts den kvällen utan att han egentligen kunnat leta ut om hans sympati för henne var af någon starkare färg, dock hade han funnit något visst romantiskt i hennes mattblonda hår och ögon i brun pastell, liksom i hennes förkärlek för gammalt, hvitt siden.

Ty hon hade vid ett tillfälle sagt:

— Det påminner mig om vissnade rosenblad i ett gulnadt kärleksbref.

Men det var visst allt de talat om kärlek den gången.

Småningom, efter som dagarna gingo och lönnarna blefvo röda som blod och luften klar som kristall, växte vissheten upp inom honom likt en ömtålig drifhusplanta, och fastän hon ej sagt ett ord, gjort en rörelse som kunde stärka honom i denna visshet, så kände han dock i djupet af hennes blick och i de färger hon valde till sin dräkt, att hon älskade honom.

Ibland gjorde de långa promenader till fots utåt landsvägarna och fyllde sinnena med all den vemodiga skönhet som höstens förintelse skapade ikring dem, de talade ej mycket, men plötsligen inför en nyans i landskapet, en ton i luften kunde de båda stanna och se på hvarandra, och de logo stilla i medvetandet af huru väl de båda förstodo att njuta denna skönhets uppenbarelse.

En eller annan gång togo de en droska. Det var alltid hän emot skymningen de foro ut, då luften var kylig som silfver och landet låg i brunt och violett. När staden drunknade bakom dem, och naturens stora ensamhet slöt sig kring deras halfhviskade ord, då kunde han plötsligen fattas af ett begär att få kyssa hennes mun, känna hennes kropp mot sin, men det blef aldrig till mer än en lönlig känsla.

Ty liksom i aning kunde hennes blick då möta hans så frågande och mättad af vemod, att den i ett slag dräpte all hans trånad.

När de vände hem och himlen lyste sidengrön öfver staden, brukade han likväl sitta med hennes

hand i sin, och under stjärnorna med låg och lidelsefull stämma läste han då upp något af de poem, som skrifvits till henne.

När han slutat hade hon alltid sagt:

— Hvarför blir du icke författare.

Så en dag, han glömde den aldrig, hade hon icke kommit ner till table d'hôte. Af en vaktmästare fick han veta, att det på morgonen kommit ett telegram, och att fröken strax efter dess mottagande farit ut.

Ångesten kom öfver honom och grep med kalla fuktiga fingrar kring hans hjärta, han blef kvar i matsalen och väntade tills klockan slagit nio — då gick han upp till sina rum.

Han hade just gått öfver mattan och skulle dra ned rullgardinen, då någon knackade och steg in — det var hon.

Han hade gripit hennes händer och frågat:

— Hvar har du varit?

Hon hade ej svarat, blott bedt honom låta gardinen vara uppe, månljuset föll i en lång lysande strimma genom rummet, och i dess ljus såg han hur hennes mun skalf.

Ömt och varsamt förde han henne fram till soffan, hon sjönk ner däri och dolde hufvudet vid hans bröst — snyftande.

Han lät henne gråta ut.

— Jag reser vidare norrut i morgon — till mitt hem.

Orden kommo tyst och långsamt, och han kände hur med ens alla de glädjetrådar, som bundit honom fast vid tillvaron, skuros af och krympte samman, något gled bort från honom långt, långt i en rymd af omätlig smärta.

Då kände han sitt hufvud dragas ned, greppet af hennes hand kring nacken, och två läppar prässades intill hans i deras första och sista kyss.

Och med låg röst hade hon talat:

— Jag är ej en fri kvinna. Förhållanden, som du icke kan förstå, tvinga mig att ingå äktenskap med en man som jag knappt sett, ännu mindre känner, men med hvilken min far en gång spelat ett högt och vågsamt spel, där jag var sista insatsen.

Jag äktar honom dock icke för min faders skull utan för min moders, hon har lidit mycket, och hennes hjärta skulle brista i sorg, om vanära fläckade hennes makes namn. För att rädda henne och familjen från denna vanära, finns blott ett medel. Medlet ligger i min fästmans hand, och jag går nu att köpa det med en bröllopsnatt.

Förakta mig ej — —.

Han hade ej svarat, men han hade slutit henne intill sig, och med het och bäfvande stämma hade han gjort den enda kärleksförklaringen i sitt lif.

Hon grät mycket den kvällen, och själf kände han sin namnlösa olycka så kvävande tung, att han ej förmådde framprässa ett ord till tröst.

Så for hon — en grå oktobermorgon med doft af likbegängelse och fuktig jord i luften, vid järnvägsstationen hade han för sista gången mött hennes stora otgrundliga blick, när hon räckte honom handen och ett bref med en liten tingest insvept i hvitt silkepapper.

Han hade ju ännu detta bref och denna lilla tingest — de hade följt honom som minnet af en död under dessa långa år.

Fyrtio höstar hade brunnit och slocknat sen den dagen.

Han tog lampan och gick bort till ett skåp, där han förvarade sina dyrbarheter, ur ett litet fack framtog han ett vissnadt bref och en liten medaljong af guld och bleka pärlor, öppnade den försigtigt — det var hennes bild målåd på elfenben.

Han flyttade lamp-pan tillbaka till bordet, satte sig i den höga karmstolen och vecklade upp brevet.

Det lågen presad ros däri, som nästan höll på att fullständigt falla sönder, ömt och varsamt förde han den till sina läppar och kysste den, som han gjort så många gånger förut.

Han satte glasögonen till rätta, han visste egentligen inte hvarför, ty detta brev kunde han utan till för länge sedan.

— Mitt lif är förspilldt som den brutna blommans vid vägkanten.

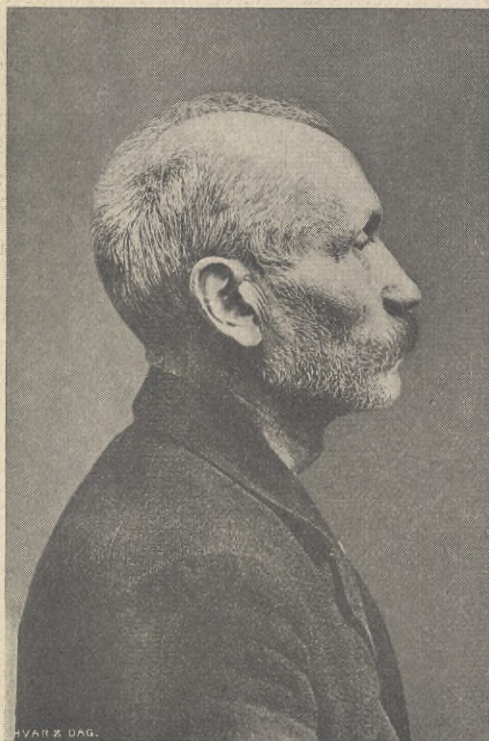

Efter fotografi.

POLITISKA FÅNGAR UTANFÖR
POLISPREFEKTUREN I S:T PETERS-
BURG.

Den unge mannen i studentmössa är son till den bekante professor Moronsoff.

KÖPENICK-SKANDALEN.

HVAR X DAG.

Klöhn: Hengt Skulptörparre

VOIGT, SKOMAKAREN FRÅN TILSIT.
KAPTENEN FRÅN KÖPENICK.

Polisporträtt taget omedelbart efter häktningen.

Hvad som kommer att ske efter den stund den gyllne ringen fångslar mig vid honom, jag nu går att äkta, vet jag ej och vill icke tänka därpå, jag sluter blott ögonen som inför en bottenlös afgrund.

Du blef min arma ungdoms rikaste lycka.

Min själ har blommat under dessa dagar vi ha varit samman, och minnet af dig är nog för att äfven fylla mitt kómmande lif med en glimt af den heliga eld vi kalla kärlek. Ty jag älskar dig och skall alltid älska dig, hvarför skulle jag icke säga det, och den man, som ödet bestämdt till min make, kommer ändock aldrig att äga mig så som du ägt mig under denna tid.

Du, endast du, är min make inför Gud. Vår vigsel har skett vid löfvens gula fall och under himmelns stjärnor och den trötta vinden har spelat vår bröllopsmarsch, själf är jag också trött, blott i din blick har min själ kunnat hvilat ut i ro.

Min älskade, när vi nu skiljas för alltid, så ville jag ge dig mitt tack och mitt farväl för allt, allt du varit för mig, för dikterna och drömmarna, blommorna och ljuset, allt.

Tänk på mig när sommarens blåa rosor vissna i höstens gyllne rymd och den röda våren jublar kring din panna, tänk på mig alltid och förlåt mig det jag själf aldrig kan förlåta mig — —“

* * *

Därute hade det klarnat till en stjärnljus, strålande natt.

Bakom gardinen hos den gamle ensamme mannen lyste det ännu, och nattvandrarerna som gingo där förbi skakade på hufvudet och undrade hvem som arbetade så sent.

Ingen visste att därinne i lampans ljuskrets hade ett öga brustit öfver ett guldadt brev, en vissnad ros och bilden af en kvinna med matt blondt hår och ögon i brun pastell.

CLEMENCEAU'S MINISTÄR
FRÅN VÅR KORRESPONDENT I PARIS.

Efter fotografier

4. BARTHOU,
Minister för offentliga arbeten.
2. PICQUART,
Krigsminister. Efter ett äldre porträtt.
6. BRIAND,
Undervisningsminister.

10. GUYOT DESSAIGNES,
Justitieminister.

7. RUAU,
Landtbruksminister.

1. CLEMENCEAU,
Ministerpresident och inrikesminister.
11. VIVIANI,
Arbets- o. försäkringsminister.
Nynirättadt ministerium.

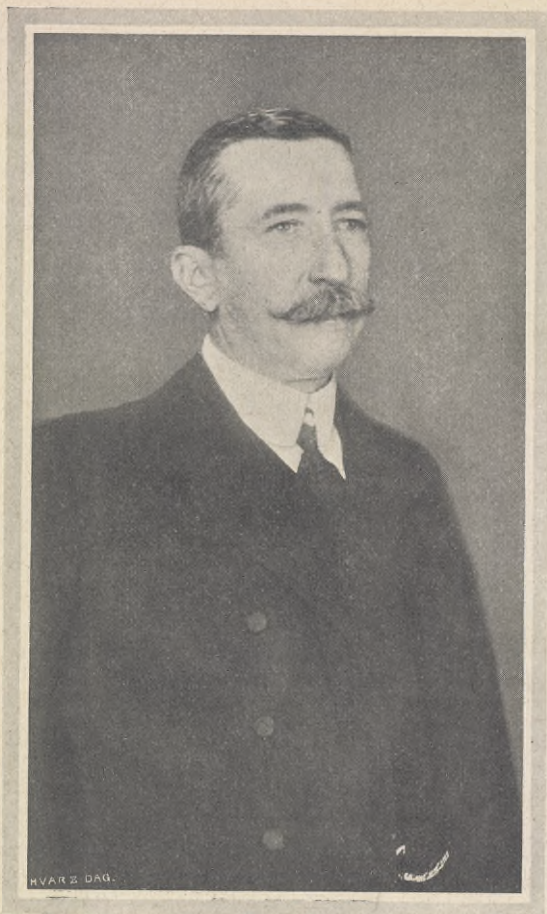
8. CAILLAUX,
Finansminister.

5. DOUMERGUE,
Handelsminister.

3. THOMSON,
Marinminister.

9. PICHON,
Utrikesminister.

12. MILLIÈS LACROIX,
Kolonialminister.

GENERAL PICQUART.

Efter ett i dessa dagar å krigsministeriet taget porträtt af H. 8. D:s fotograf i Paris.

Clemenceaus syndabock har gått sin väg... Då ministären Sarrien bildades var det ju med en tyst öfverenskommelse att den store "ministärfördärfaren" Clemenceau var den som i *verkligheten* och icke nominellt "skulle göra". Clemenceau å sin sida har emellertid aldrig försummat att mot de ganska täta förebräelserna för att han just ingenting "gjorde" af det, hans vänner räknat på, ständigt svarat: "Vänd er inte till mig; det är inte jag som är konseljpresident". Situationen var naturligtvis i längden ohållbar och nu ha vi äntligen fått en de klara linjernas ministär, en ministär af ett enda namn — äfven om den ännu icke meddelat oss något program. Det är dreyfusardchefen Clemenceau som omkring sig samlat gamla vänner och medarbetare, sedan han med tusen älskvärda bugningar fockat ur den gamla ministären dess alltför själfständiga och politiskt "bäriga" namn. Det är vidare en ministär som börjar med en maktfullkomlighetsutöfning, som förefaller vårt i politiskt afseende väl garantiförsedda land oerhörd. Den nya konseljpresidenten beslutar, utan parlaments hörande (!) inrättandet af ett nytt ministerium och en ny statssekreterarebefattning — en bagatell för de skattdragande, då en ministerlön, endast den, är 60,000 francs.

Af den gamla ministären kvarstår först och främst undervisningsministern *Briand* = skilsmässan mellan stat och kyrka kommer att ske efter redan antagna grunder. Vidare sjöministern *Thomson*, hvars ju-

diskt-algériska härstamning ej bidrager till att i den rättroga katolicismens ögon göra ministären mindre "dreyfusond".

"Mannen af alla kombinationer", *Ruau*, har ej lyckats finna någon ersättare som vårdare af det franska jordbruket och hästafveln = le jeu des courses. Bibehållandet af *Barthou* och *Doumergue* på deras respektive platser torde få sin belysning, som ett antikollektivistiskt drag från Clemenceaus sida, där man sammanställer det med utnämmandet af *Viviani* — liksom *Briand* "oberoende" socialist och af det "enade" partiet betraktad som öfverlöpare — till chef för det nyinrättade arbets- och försäkringsministeriet, där alltså denne kommer att få tjänstgöra som "buffert" mellan radikalismen och sina forna meningsfränder. Det politiskt svagaste namnet, som äfven torde vara det mest markanta, är krigsministerns: general *Picquart*, affärens häfstång och medelpunkt, fosterlandsförrädaren af i går, har fått sig landets försvar anförtrödt. Den från redan tre ministärer bekante, ehuru just ej alltid lycklige finansmannen *Caillaux* har fått sig det föga tacksamma värfvet anförtrödt att bringa i jämnvikt en budget, som ej ens *Poincaré*s juridiska skarpsinne sett sig i stånd att klara. Då vi tillägga, att statsmannen *Bourgeois* fått till efterträdare vid utrikes ärendena den som man hoppas honom i kallblodighet ej alltför mycket underlägsne residenten öfver Tunis, *Pichon*, som kanske emellertid just i denna sin egenskap kunde misstänkas som ej vidare tyskvänlig, torde man ha gifvit den bild lekmannen ännu, så länge intet program föreligger, kan få sig af den nya ministären politiska orientation, då de återstående namnen justitieministern *Guyot Dessaigues*, kolonialministern *Millès Lacroix*, och de numera fyra statssekreterarne endast torde ha till uppgift att understryka ministärens karaktär af en "clemenceaustisk-radikal koncentration".

CLEMENCEAU MOTTAGER JOURNALISTERNA i inrikesministeriet och tillkännagifver kabinettets sammansättning.

FÖRSTA GÅNGEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF ELISAB. KUYLENTIERNÄ-WENSTER.

Man var inte van att se packade koffertar i prästgårdens stora, ljusa förstuga; de stodo där och lekte främmande och husets folk gingo åt sidan för dem, halft vördnadsfullt, halft skyggt.

Men prostinnan själf kunde aldrig passera dem utan att liksom till välsignelse lägga handen på deras kullriga lock, och kom prosten, nickade han... och mindes fyrtio år tillbaka i tiden, då han som nybakad student fått den bruna, järnbeslagna tingesten därinne i hörnet af sina föräldrar. Den hade följt honom till universitetet, den hade stått i hans studentlokal vid Grönegatan, och den hade med honom färdats tillbaka öfver den stora skånska slätten ut till vicepastorsämbeten i de feta pastoraten.

Gamla koffert, du skulle kunna berätta om många önskingar och drömmar, många felslagna förhoppningar och stilla resignation. Den färd du sist gjort var färden till det egna hemmet, det lilla anspråkslösa pastoratet i Södermanland, en idyll med ett rödmåladt corps de logis i en björkhage sluttande nedåt en klarblå insjö. Det borde varit en stor, glad barnskara i den fruktrika trädgården, ungdom, som plockat de röda rosorna och lett lyckligt, men det kom blott en enda liten flicka till det tysta hemmet, och hon blef solskenet där.

Prosten började redan bli gammal, när deras Eva växte upp, och prostinnan hade många vita hårstrån i de mörkbruna flätorna. Hennes vackra ögon sågo också trött framåt, som orkade hon icke gå mycket längre. Hon frågade utan ord: Hur lång är vägen?

För liten Evas skull gick hon den emellertid gärna. Barnet skulle ej behöfva gå allena. Det hade varit synd om de små famlande händerna måst söka annat stöd än mor eller om de första stegen skulle leda den lilla till en främmande famn.

Doktorn hade för längesedan sagt, att prostinnan var utsliten — nej, för all del, det uttrycket hade han icke använt, men meningen var tydlig nog. Emellertid hade den lilla klena prostinnan en ung och stark själ, hvilken höll kroppen uppe, och den tycktes aldrig förlyfta sig på någon börda, när det gällde mannen eller barnet.

Nu skulle Eva ut i världen för första gången...

Prostinnan hade inte sofvit på flera nätter, bara rest och rest med sin flicka eller rättare löre henne för att öppna alla stängda dörrar. När hon på morgonen steg upp ur den smala mahognysängen var det som hon återvänt från någon aflägsen ort och hon sade alltid detsamma:

— Samuel, snart mista vi vår Eva.

Han svarade också oföränderligt:

— Inte mista vi henne. Hon kommer igen om ett år.

— Då är hon inte *vår* mera. Hon är sitt eget ödes barn i sorg eller glädje. Upplevelser som ligga oss fjärran, upptaga henne.

Prosten nickade.

— Kanske du har rätt, Louise, men vi få inte glömma, att hon har rätt att lefva sitt eget lif.

Inga konflikter, inga familjestormar hade föregått Evas utländska resa. Hon var tjuogoett år, hade fått ett litet arf och ville använda detta att se sig omkring. Föräldrarna förstodo hennes utlängtan; de hjälpte henne med resplanen och i dag skulle prosten följa henne till stationen.

Om en timme måste de fara.

I stallet blankade Petter seldonen och tittade efter om Bruntes något raggiga päls var presentabel. Droskan, köpt på auktion efter majoren, stod redan framdragen. Det var ett tungt åbäke, men Brunte finge rasta.

I köket lade gamla Stafva matsäck. Så många kakor och röda astrakaner hon smusslade in, och tjockt med apelsinmarmelad på nybakadt hvetebröd. Vårans fröken kunde inte få det godt nog.

Eva flög ut och in, nu ut i köket för att klappa om Stafva.

— Vet hon, hvad jag har med mig, när jag kommer hem igen, Stafva?

— En fästman förstås — det vet en väl.

Eva skrattade.

— Nej Stafva, det tror jag inte. Jag tänkte på en flaska riktigt äkta eau de cologne åt dig. Ser du, jag skall till den staden, där de göra så godt luktvatten. — — — Men fästman... Å du, han skulle skrymma härhemma.

— Så säger gulle-Eva nu; Vänta mig!

Eva var försvunnen igen. Nu stod hon i prostens arbetsrum.

— Jag skall få se en skymt af din ungdomsstad, far. Och jag skall hälsa den *så!* Ditt kära Lunda-gård, Vallen, Helgonabacken, allt...

— Ja hälsa, min flicka, hälsa det som varit. Gamla Lund finns inte mer, det är en modern stad med vårdade fornminnen. En vacker montre med ädla smycken, om du så vill.

Till modern kom Eva mera dröjande, men ändå innerligt. Hon såg aldrig tårar i moderns ögon och ändå tyckte hon, att hon måste kyssa bort sådana. Mor grät, hon visste det, det hördes någon gång på den spröda rösten, men gråten fick aldrig utbrott.

— Är du mycket ledsn öfver att jag skall resa, frågade Eva med armen om hennes hals.

— Nej barn, jag är glad. Här i enformigheten skulle du förtvina, men det känns ändå underligt att lämna dig. Ser du, en mor glömmar aldrig att hon burit barnet i sin famn, och hon är, liksom när den lilla första gången togs af en främling, bara hon tänker sig, att okända armar skola sluta sig omkring barnet. Lifvets famn är hård ibland.

— Men jag har ju alltid din att vända tillbaka till. Vet du, det är som om jag gäfve mig ut på en lång båtferd och hade dig kvar på stranden. Det är så roligt att fara — medan du sitter där.

Evas tonfall blef djupt allvarligt, och modern förstod henne. Hon log mot den unga flickan och sade gladt:

— Ja, det har du rätt i — jag sitter på stranden ända tills du landar där igen.

Eva kysste mors infallna kind. Så rart att inte vilja skrämma upp henne! En sekund hade hennes mod sjunkit, nu steg det igen, och hon lade ned karta, kikare och anteckningsbok i resväskan. En upptäcktsresande kunde inte gjort det med ljusare andakt. Det sjöng inom henne jubeltoner som lifvet skull ha.

Ett par minuter måste hon också offra björkhagen och bänken i grottan. Det strålande septembersolskenet följde henne som en vuxen lekkamrat från förstugubron ut genom grinden och in i dungen. Hon gick med bart hufvud och blicken fäst på alla de kringströdda björklöfven. Som bjärtröda rosenblad eller gyllene dukater lågo de där, färgglada trots förgängelsen. Eva tyckte, att det alltid var något så ungt och rankt öfver björkar. Hon kallade dem "skogens ynglingaätt". Ekarna voro högaristokratien. Skogen lefde för henne. Träd och buskar kunde tala.

Hon såg sig omkring och sade allt ett glad farväl. När hon komme igen, skulle våren ha hunnit före och fästsmakat hennes älskade björkhage.

— Au revoir! Hon räckte ut armarne, och ned till sjön bar det sedan.

Var den inte fagrare och blåare än vanligt? Ropade inte hvarenda liten lekfull våg lycka på färden? Och Eva hoppade mellan stenarne, förtrogen med de förrådiska små farorna, kom ända ut i vassen och stod där midt för ekoberget.

— Eko, jag far bort.

Det var som ekot lyssnat till den unga klangfulla rösten, innan det med sitt djupa vemod upprepade: — Bort!

Nu hade inte Eva tid att dröja här längre. Hon måste upp till far och mor och till Trogen, som i

Efter fotograf.

DEN NORSKE BILDHUGGAREN VIGELANDS UTKAST TILL JÄTTEFONTÄN I KRISTIANIA.

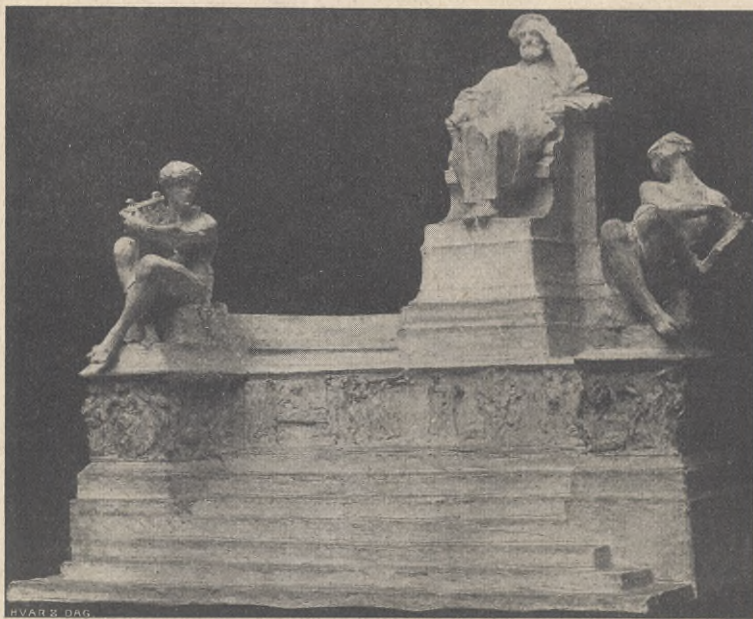
Modellen har väckt det största uppseende. Förslag är framlagt i kommunalstyrelsen om inköp af fontänen för 100,000 kr. Vigeland har meddelat att han eljest är villig att ta monumentet tillbaka, då han har köpare i Sverige. Det beräknas att Vigeland trots sin sällsynta produktivitet och arbetsförmåga skall behöfva tio till femton år för att fullborda verket. Jämför i öfrigt uppsatsen om Vigeland och hans verk i H. S. D. VII: 42.

Efter fotografi.

Klické: Bengt Silfverparre.

PUBLIKEN SOM TEATERKRITIKER: Registreringsapparat, i hvilken publiken vid utgåendet från teatern nedlägger en röstbricka. Antalet röster visas automatiskt och man får exakt reda på både "ja" och "nej" och "blankt". Apparaten skulle första gången användas på Costanziteatern i Rom efter uppförandet af Gabriele d'Annunzios sista pjes "Il più forte". Men denna gjorde redan under föreställningen ett så glänsande fiasko, att Italien aldrig upplevat en dylik teaterskandal.

MODELL TILL ETT VERDIMONUMENT, AF ANTONIO CARMINATI, HVLKET SKALL RESAS I MILANO. Tvenne pristäffingar för det bästa Verdimonumentet ha varit utlysta och en massa förslag ha inkommit. Af dessa har den unge bildhuggaren Carminitis fått första pris och antagits till utförande.

tolf år följt med henne eller med stormande jubel hälsat henne välkommen hem från promenaderna. Äntligen stod skjutsen utanför porten. Den sista halftimmen hade förefallit alla lång, det var så mycket, som genomleddes på den, så många aningar, drömmar, tankar och oro som fyllde luften och förtog prästgårdsfreden. Orden dämpades och trefvade sig skygga fram, de blefvo liksom så små och fattiga. Nu i afskedsstunden fingo de mod. Prosten och Eva ropade sitt adjö från droskan. Fina och Stafva stodo på kökstrappan, nego och önskade "Lycklig-resa"!

Petter pratade uppmuntande vid Brunte: — Så ja, pojken, så ja!
Och prostinnan stod på verandan, inramad af det glödande röda vildvinet. Hon sade icke mycket, endast såg och såg på lilla Eva, nickade ibland åt henne och log stilla, utan sol. "Klatsch" ljöd piskan. Droskan svängde rundt gräsplanen och ut genom grinden. Trogen följde den högt skällande. Vid slutet af allén vände han om. Husbonden ville det så. Slokörad, med stora frågande ögon, kom han hem till matte, viftade på svansen och ställde sig bredvid henne.

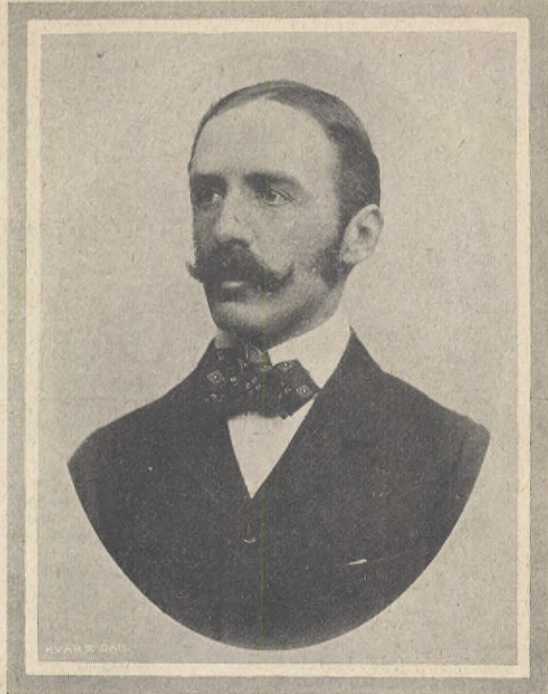

PRINS JOACHIM ALBRECHT.

En bekant aktris fröken Sutzer skall inom kort ingå äktenskap med prins Joachim Albrecht af Preussen. Prinsen, som är kejsarens kusin måste helt naturligt afsäga sig sin rang.

Efter porträtt. FRÖKEN SUTZER.

Efter porträtt.

Klick: Bengt Silfversparre

PRINS ALEXANDER HOHENLOHE,

som publicerat "Onkel Chlodvigs" memoarer och genom detta offentliggörande åstadkommit en oerhörd sensation. Prinsen, distriktspresident i Colmar, har tvungits att inlämna sin afskedsansökan, och har nu af den kejsrerliga onåden "tills vidare försatts i disponibilitet".

SKOLSTRÄJKEN I OSTPREUSSEN.

Stalewski, ärkebiskop i provinsen Posen som utfärdat en rundskrifvelse med förbud att meddela religionsundervisningen på polska. De polska nationaliststräfvanden mot hvilka detta förbud är riktadt, låta sig dock icke i förstone mota. Skolbarnen vägra nu med sina föräldrars goda minne att ta emot undervisning på tyska.

HVAR 8 DAG

Klick: Bengt Silfversparre.

FRÅN TYSKA UTRIKESMINISTERN VON TSCHIRSKY'S BESÖK I ROM. Ett mycket uppmärksammat diplomatbesök. Von Tschirsky (1), italienske utrikesministern Titoni (2), grefve Montes, Tysklands sändebud i Rom (3).

— Ja Trogen, nu har vår Eva rest. Prostinnan klappade honom på hufvudet och gick med tysta, lätta steg in i Evas rum. Hon gick som vore hon rädd att väcka en sofvande. Å, inte behöfde hon det. Hon var ju ensam! Var första gången sedan barnets födelse skild ifrån det för dagar, veckor, månader, kanske år... Det rika lifvet — det gaf — det tog — lif, vare välsignadt! Hon såg sig omkring i det nätta flickrummet med sitt hvita möblemang, sina böcker i ordentliga rader, skolböckerna öfverst, som skulle de aldrig komma

till användning mer, diktverken tillgängligast. Hon var i poesiens ålder. Å, som Eva sjöng: "Intet är som väntans tider..."

På skrifbordet snedt framför fönstret låg ett tunnt, blått häfte, antagligen glömdt. Prostinnan tog det. "Min dagbok" stod det textadt på första sidan. På den nästa stodo endast några ord — af färsk datum. Modern läste dem med innerlig förståelse: "Jag ger mig åt lifvet!" stod där.

(Forts. å sid. 80).

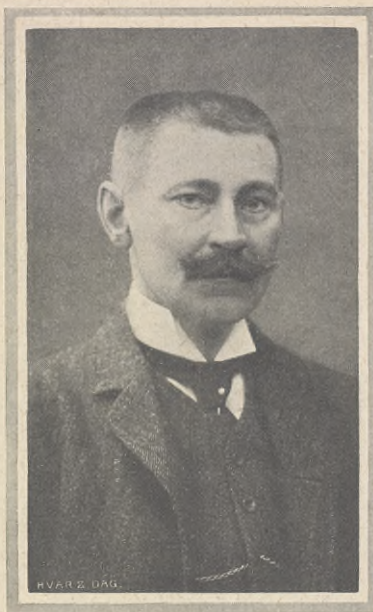

Foto. Jonason, Göteborg. Klistad: Bengt Silfverparre.

K. G. HJ. ROSENLUND.

Utnämnd till generalkonsul i Kapstaden.

på redan nämnda ställen i Barcelona, Konstantinopel, South Fields (England) och nu senast före sin utnämning till konsul i Sidney ett halft år i Köpenhamn.

Grefve Mörner är äfven bekant som författare och har bl. a. utgifvit "Under halfmånen" och "Dess höga plaisir". Före sin utresa har han med direktör Ranft träffat aftal om uppförandet af ett af honom öfversatt skådespel "Balkans kejsarinna", hvilket till författare har furst Nikol af Montenegro. En annan öfversättning är poemet "Cassius och Helena" af den katalonske diktaren Eusebio Guëll. Den svenska öfversättningen är tryckt i — Barcelona.

Grefve M. är den förste i konsulär uppgift från vårt land till Australien utsände. Utnämningen sammanfaller betydelsefullt nog med startandet af en direkt ångbåtslinje till den aflägsna världsdelen.

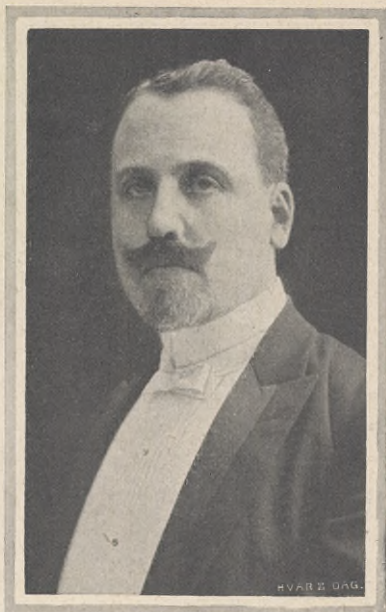
Såväl grefve Mörner som generalkonsul Rosenlund

Till generalkonsul i Kapstaden har utnämnts förutvarande konsuln i Tunis *Karl Gustaf Hjalmar Rosenlund*. Född 1865 blef R. student i Nyköping 84 och utnämndes redan följande år till vice konsul i La Goulette. På denna post kvarstod han till 97, då han tillträdde befattningen som konsul i Tunis. Från 92—01 har han dessutom fungerat som verkställande direktör för Essvikens Trävaruaktiebolags filialer i Tunis.

Generalkonsul Rosenlund har i dagarne afrest till sitt nya verksamhetsfält.

Samtidigt har till Sidney, Australien, afrest Sveriges nyutnämnde konsul därnere, grefve *Birger Mörner*. Grefve M. är född 1867. Efter 1893 aflagd hofrättsexamen tjänstgjorde han i civildepartementet till 97, då han i konsulärtjänst kom till Helsingfors. Han förflyttades dock redan 01 till Genua och har beklädt olika befattningar i konsulstaten, utom

ha lifligt betonat att de fattade sin post icke blott som en merkantil utan äfven som en allmänt kulturell uppgift. Bådadera ha t. ex. beställt hela möblemanget till sina ämbetsrum på Årvidaberg och skola göra hvad de kunna för att få ett stycke verkligt Sverige med sig på främmande botten. Landsmännen skola finna icke bara svenskt språk och svenska minnen, utan svensk omgivning, svenska talför på väggen och svenska böcker på hyllorna. Särskildt grefve Mörner framhöll, hur högt på tiden det är att vi i alla afseenden söka återknyta den förbindelse med landsmännen "därute", hvilken vi hittills försummat. Han påpekade äfven att en sådan företeelse som exempelvis den, att en spansk konstidskrift ger ut ett speciellt svenskt nummer, är en direkt följd af att vi själfva genom våra representanter sträfvat efter en *allsidig* representering.

Efter fotograf. Klistad: Bengt Silfverparre.

GREFVE BIRGER MÖRNER.

Nyutnämnd konsul i Sidney.

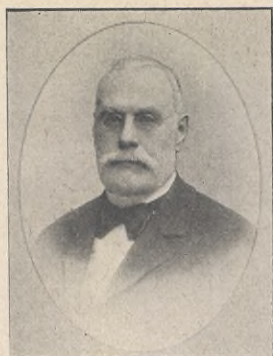
Efter fotograf.

GÖTEBORGSKA FOTBOLLSSPELARE I HAMBURG.

Klistad: Ken. A.-B. Bengt Silfverparre Stlm.—Gbg.

Medan de mera ungdomliga Stockholms- och Göteborgs- "Kamraterna" sinsemellan täflade i Stockholm med seger för det förstnämnda laget, togo Göteborgarne med sitt duktiga Örgrytetag (Ö. I. S.) en kraftig revanche härför mot tvenne Hamburger-lag. Den 27 okt. besegrades Altonaer Fussball Club med 4 mot 2, och följande dag blef äfven Hamburger Fussball Club efter en hård kamp öfvervunnen med 4 mot 3.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

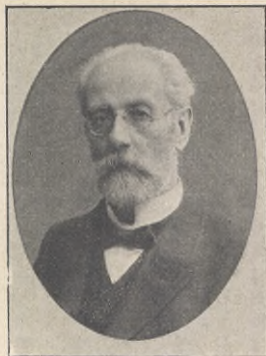
E. L. VON WERNSTEDT.

80 år fyllde den 4 nov. kammarherren Eiof Lago von Wernstedt i Stockholm. Stud.-ex. 45, kameralex. 48, kontorsskrivare i postverket 63, kammarjunkare 66, ordinarie tjänsteman i Rikets ständers bank 68, kammarherre 77.

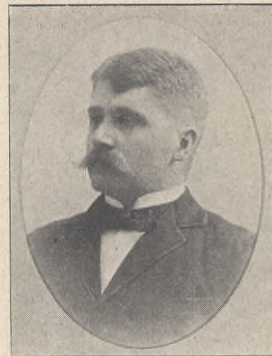
C. A. ANDERSSON.

70 år fyllde den 28 okt. tobaksfabrikör Carl Albert Andersson i Stockholm. Intresserad kommunalman: led. af taxeringsnämnden, af bevilningsberedningen, samt af pröfningsnämnden, sedan 04 led. af Stockholms stads kyrkofullmäktige.

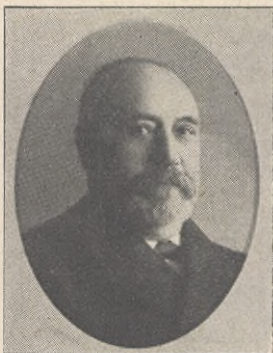
H. W. HEDENSTJERNA.

65 år fyller dsn 19 nov. not. hos kungl medicinalstyrelsen Hugo Wilhelm Hedenstjerna i Stockholm. Stud.-ex. 60, hofrättsex. 69, v häradsh. 73, not. hos kungl. medicinalstyr. 82—06, kanslist vid Riksd. F. K:s kansli 77—82, förste kanslist sedan 83, sekr. och ombudsman hos Stockholms gasverks styrelse 84.

F. HOLMSTRÖM.

Redaktör Frans Holmström i Eksjö, fyllde den 15 okt. 50 år. Led af stadsfullmäktige, drätselkammaren, ordf i Eksjö skyttegille Mångårig utgivare af Eksjötidningen och Hvetlandaposten.

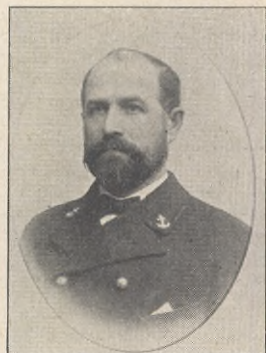
A. LILJEQUIST.

70 år fyllde den 17 okt. handlanden Axel Liljequist i Göteborg. Led. af stadsfullm., drätselkammaren, hamnstyr., handels- och sjöfartsnämnd, handelsför fullmäktige, sjömanshusdir., Göteborgs och Bohus läns sparbank, sjömannasällsk. dir. m. m. Led. af Riksd. A. K. 88—06.

C. A. S. C. E. LEWENHAUPT

65 år fyllde den 17 okt. kammarherren greve Charles Lewenhaupt i Stockholm. Löjtnant vid lifregementets husarkår 68, kammarherre hos änkedrottning Josefina 70, ritmästare 81, major 89, afsked 91.

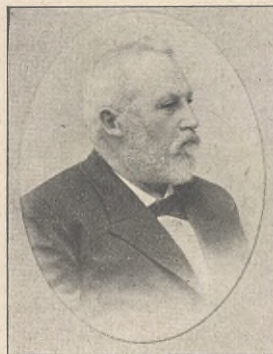
E. HÖRMAN.

Lotsförman Emilius Hörman i Lysekil fyllde den 2 november 60 år. Lotsförman sedan 81. Mångårig led. af fattigvårdsstyrelse, stadsfullmäktige, kommunens kommunalordförande 75—04.

S. KEYSER.

50 år fyllde den 30 okt. direktören för Läderimportaktiebolaget i Stockholm, konsul Sixten Keyser. 10-årig ordf. i Sveriges Filatelistförening, ordf. i Sveriges Lädergrosshandlareförening sedan dess stiftande. Medlem af utställningsstyr. i Sthlm 97.

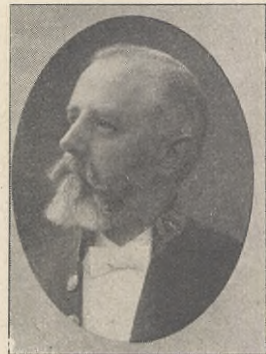
S. P. BJERRE.

Grosshandlaren Sören Bjerre i Göteborg ty lde den 25 okt. 70 år. Etablerade smörexport i Malmö 69, överflyttade till Göteborg 74. En af landets första och ännu en af dess mest betydande exportörer af smör

N. G. O. LUNDBERG.

65 år fyllde den 11 nov. baningenjören Oscar Lundberg i Malmö. Baning. vid Sveriges statsbanor 74—06, lärare vid Alnarps landbruksinstitut sedan 86. Utg. 14 st. läroböcker i jordbruksteknik och allmän teknik samt en mängd uppsatser i tekn. tidskrifter. Led. af Malmö byggnadsnämnd sedan 76

B. G. A. GYLLENKROOK.

Baningenjör Bror Gyllenkrook i Göteborg fyllde den 24 okt. 55 år. Stud.-ex. 71, afgångsex. från Tekn. Inst. 74, nivellör 76 vid statens järnvägsbyggnader, byråassistent 86, t. f. baningenjör 91, baningenjör 92.

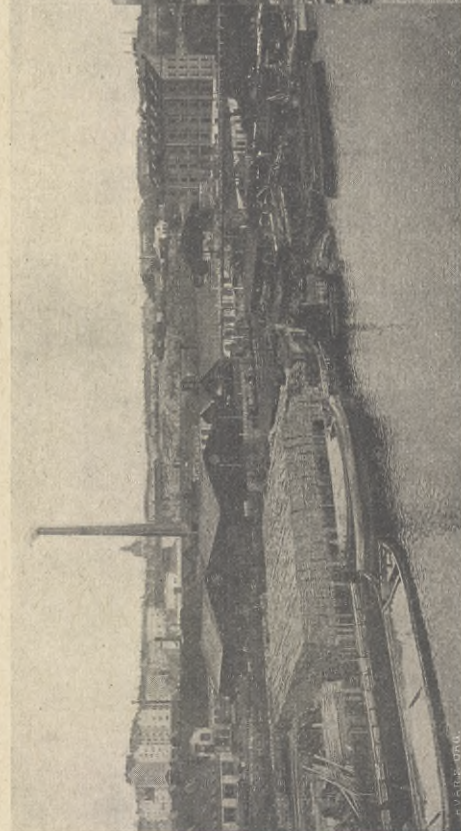

J. H. PETERSSON.

Regementsläkaren, med lic. Hjalmar Petersson i Stockholm, fyllde den 24 okt. 55 år. Stud.-ex. 70, med. lic. 82, andre sladsl. i Södertälje 83—85, underl. vid Maria sjukhus i Sthlm 86—87, andre bat.-läk. vid Gotlands inf.-reg. 87, förste bat. läk. vid Svea art.-reg. s. å., reg.-läkare i fältläkarekåren 03. Praktde läk. i Sthlm.

STOCKHOLM VÄXER.

IL 8 Dag. STOCKHOLMSEFTODORAE.

Emellan Kungsholms stadsdel i hufvudstaden och Vasastaden, hvilka båda utvecklats sig synnerligen raskt med betydande folkökning, bygges en ståtlig bro, kallad St Eriksbro, hvilken beräknas vara färdig vid detta års utgång. Vår bild visar hur långt arbetet fortskridit.

Från denna bro äro vyerna tagna öfver Atlas och Rörstrands stora verkstadstablissement, rö-

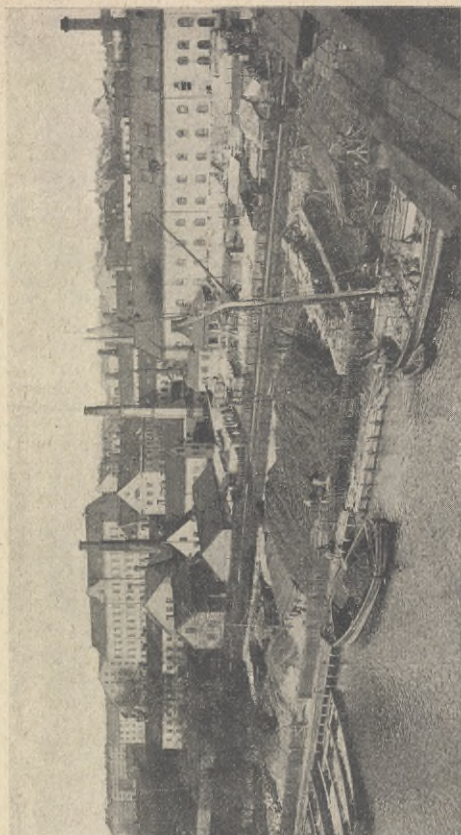
ATLAS.

IL 8 Dag. STOCKHOLMSEFTODORAE.

S:T ERIKS BRO.

Etiskt: Bengt Sjöberg.

RÖRSTRAND.

Etiskt: Aem. A.-B. Bengt Sjöberg. Sjölin—04

rande hvilka det är ifrågasatt att de skola förflyttas utanför stadens nuvarande område. Försäljningen af de stora tomiarealerna torde med nu gällande priser i Stockholm komma att inbringa högst betydande summor.

(Forts. från sid. 77)

— Barnet mitt, mors älskade solsen, du vet inte än, att du måste ge. Prostinnan bläddrade vidare, men fann endast blanksidor. Boken skulle naturligtvis fullskriftvits därute "över de høje fjælde", men nu hade den kommit att ligga kvar i hemmet, där ingenting hände. Här finge den väl vänta på Eva och på ödesskriften, glad eller sorgsen... Modern strök öfver det hvita sängtacket, klappade örngodtskudden och gick ut på verandan igen. Där stod hon, blickade ut i den klara höstluften och tyckte sig höra, hur tåget brusade fram likt en mäktig naturluft. Hela den lilla stationen skulle dallra, när det stannade där, men människobarnet, som begaf sig ut i världen skulle hurtigt hoppa upp på det och tro att ånghästen var en vänlig fortuna på sitt rullande hjul.

Nu ljöd den gälla anghvisslan, nu... i Prostinnan lutade sig mot verandapelaren och vildvinet smekte hennes kind som svala, lena barnahänder. Det gjorde godt, det minde om Eva, lilla Eva, som blifvit stor.

VIII ÅRG. 5:E HÄFTET INNEHÅLLER:

Frans Reinhold Kjellman. — Vårt första säende i Argentina. — Sveriges första lärlingshem. — Skytterörelsen vid läroverken. — En 100-åring. — Danska porträtt för dagen. — Presidenten Roosevelt ombord å amerikanska pansarfartyget "Missouri". — Luftseglingsproblemet. — "En höstsaga" af Gösta Adrian-Nilsson. — Politiska fångar i Ryssland. — Köpenick-skandalen. — Clemenceau's ministär. — "Första gången" af Elisab. Kuylenstierma-Wenster. — Brokigt utomlandsnytt. — Sveriges representanter i främmande land. — Minnesmärke som skall resas å Mored. — Veckans porträttgalleri. — Stockholm växer.

Atergivande af text eller illustr. ur H. 8. D utan särskildt medgifvande förbjudes.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG. 1906.